RESEARCH ARTICLE

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

DOI: 10.34256/irjt22s729

OPEN ACCESS

நா. பார்த்தசாரதியின் சமுதாய வீதி

ஜா. சாந்தி பாய் [அ, *]

[அ] தமிழ்த்துறை, சாராள் தக்கர் கல்லூரி, திருநெல்வேலி-627007, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Naa. Parthasarathy's Samuthaya Veethi

J. Santhi Bai [a, *]

[a] Department of Tamil, Sarah Tucker College, Tirunelveli-627007, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author: santhibai25@gmail.com

Received: 11-12-2021
Revised: 23-04-2022
Accepted: 03-05-2022
Published: 29-07-2022

Check for updates

ABSTRACT

There are many famous writers in the world of literature. However, not all creators' works win awards. If a work is to be distinguished, it must have something special about it. Na. Parthasarathy's Samuthaya Veethi novel won the Sahitya Academy Award in 1971. Its specialty is telling the life of art of drama. On the one hand, the statement that art is for art's sake, on the other hand, art should be an expression of the society and be useful for the progress of the society. Nothing worthless survives. The art of drama is something that is beneficial to the society. A feast for the eyes and ears, theater is a good medium to enlighten even the uneducated layman. The disability of this media is huge but it is being hidden and forgotten due to scientific development. t is the creator's wish to remedy this plight. He has highlighted it through his novel. The author shows the lack of involvement of the actor acting not only in drama. An actor should be disciplined. Must have acting skills, facial expressions and good Tamil pronunciation. Otherwise, the drama loses its focus. He alleges that theater hides behind women as another scourge of theatre. In other words, the author portrays the woman as an object and by using her to establish himself as a celebrity. The morality of the actor comes into question here. The world of theater is based on money and fame. Theater actors also take pride in imitating film actors' speech patterns, facial expressions, etc. rather than showing off their talent. Instead of acting with his role, he is competing with the protagonist. This essay explores such a trend of dynamic drama that conveys the idea deeply and clearly.

Keywords: Naa. Parthasarathy, Drama, Sahitya Academy Award, Acting

முன்னுரை

சமுதாய அக்கறையுடையவர்கள் படைப்பாளராகவும் இருப்பார்கள் என்பது உண்மையே. ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் தன் அக்கறையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டே இருப்பார்கள். சமுதாய அக்கறையுடைய படைப்பாளர்களில் ஒருவர் நா. பார்த்தசாரதி. இலட்சியச் சிந்தையோடு வாழ்ந்த இவர் தம் படைப்புகளில் இலட்சியக் கதாநாயகர்களை உருவாக்கி இளைஞர்களின் மத்தியில் இலட்சியச் சிந்தையை விதைத்தவர். அவரது புதினங்களின் கதாப்பாத்திரங்கள் அந்த அளவுக்கு அறிவு, ஒழுக்கம், இலட்சிய உணர்வுகளோடு படைக்கப்பட்டு, படிப்பவர்களை பரவசமடையச் செய்தது உண்மை. தான் வாழ்ந்த காலச் சமுதாயத்தைத் தம் படைப்புகளில் வடித்தவர். சமகாலப் பிரச்சனையை மையப்படுத்தி தன் இலட்சியக் கனவினைத் தம் படைப்புகள் வழி வெளிப்படுத்தினார். அங்ஙனம் நாடகக் கலையும், கலைஞர்களும் அழிவின் விளிம்பில் நிற்கிற நிலையினை எடுத்தோதி நாடகக் கலைஞர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைப் புலப்படுத்தும் புதினமே சமுதாய வீதி.

நா.பார்த்தசாரதி

தமிழ் எழுத்துலகின் இலட்சியக் கதை எழுத்தாளரான இவர் தீரன், அரவிந்தன், மணிவண்ணன், பொன்முடி, வளவன், கடலழகன், இளம்பூரணன், செங்குளம் வீரசிங்கக் கவிராயர் ஆகிய புனை பெயர்களினால் அறியப்பட்டவர். இவர் தீபம் என்ற இலக்கிய இதழை நடத்தி வந்ததால் 'தீபம்' நா. பார்த்தசாரதி என்றும் அழைக்கப்பட்டார். பெரும்பாலும் இவருடைய கதைகள் சமகால சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கப் போராடும் கொள்கைப் பிடிப்புள்ள கதைமாந்தர்களைக் கொண்டவை (Parthasarathy, 1999).

விருதுகள்

'சமுதாய வீதி' என்னும் புதினம் 1971 ஆம் ஆண்டு சாகித்திய அகாதெமி விருதினைப் பெற்றது. 'துளசி மாடம்' என்னும் நெடுங்கதைக்காக ராஜா சர் அண்ணாமலை பரிசும் 'சாயங்கால மேகங்கள்' என்னும் நூல் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையின் 1983 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நூலாக முதல் பரிசும் பெற்றிருக்கிறது. இவருடைய புகழ் பெற்ற புதினங்களான 'குறிஞ்சி மலர்' மற்றும் 'பொன்விலங்கு' தொலைக்காட்சித் தொடர்களாகவும் வந்துள்ளன.

படைப்புகள்

கிட்டத்தட்ட 93 நூல்களைப் படைத்துத் தந்த நா.பார்த்தசாரதி அவர்கள் பன்முக வித்தகர். புதினங்கள் 38. இரு சிறுகதைத் தொகுதிகள், மணிவண்ணன் கவிதைகள், மொழியின் வழியே என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பு, மணிவண்ணன் தலையங்கங்கள், மணிவண்ணன் பதில்கள், இரு பயண இலக்கியம் இவரால் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இவருடைய 51 படைப்புகள் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டுள்ளன.

சமுதாய வீதி

நா. பார்த்தசாரதியின் 'சமுதாய வீதி' என்னும் புதினம் அன்றைய இன்றைய தமிழ் நாடகக்கலையின் நிலையையும் போக்கையும் புலப்படுத்துகிறது. நாடகத்தின் தொய்வும் கலைஞர்களின் ஈடுபாடின்மையும் திரைப்படத் தாக்கமும் கலையின் வாழும் தன்மையைக் கேள்விக்குட்படுத்துகின்றன. நாடகத்தை, வாழும் கலையாக வளர்த்தெடுக்க தேவை இலட்சிய கலைஞன் என்ற முடிவினை எடுத்துரைக்கும் இவர் புதினத்தலைப்பின் சாரத்தை உரையாடல் வழி காட்டுகிறார். "சமூகத்தின் ஒவ்வொரு துறையும் இன்றைக்கு ஒரு பெரிய வீதியாக நீண்டிருக்கிறது. அவற்றில் சில வீதிகளில் நடந்து செல்கிறவர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் குறைவு. பிரகாசம் அதிகம். சமூகத்தின் இருண்ட வீதிகளில் நடப்பதைவிட அதிகமான திருட்டுக்களும் வழிப்பறிகளும் பிரகாசமான வீதிகளில் தான் மிகுதியாக நடைபெறுகின்றன. அந்த வீதியின் பிரகாசத்தில் மிக வனப்புடைய, பலருடைய சரீர அழகும், மன அழகும், மௌனமாகவும் இரகசியமாகவும் பலியாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன" என்ற இந்த உரையாடல் காலம் காலமாக நாடக சமுதாயத்தின் வீதிகளில் நடக்கும் அவலங்களை எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது (Parthasarathy, 1999). இதுவே இப்புதினத்தின் மையமாகவும் காணப்படுகிறது.

நாடகக்கலை

பாமரனின் பல்கலைக் கழகமாகத் திகழும் நாடகக்கலை மக்களால் விரும்பப்பட்ட ஒன்றாகக் கருதுவதற்கு இடமில்லை. காரணம், "ஒரு தொழிலும் இல்லாதார் நாடகக்காரரானார் என்று நாடகக் கலைஞர்களைப் பற்றி மக்கள் இழித்துரைத்ததாக அவ்வை. தி.க. சண்முகம் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்". காலப்போக்கில் நாடகத்துறையில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன (Avvai Shanmugam, 1972). அவற்றில் ஒன்று

ஒழுக்கம். சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் போன்றோர் ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்தினர். “நடிகர்கள் ஒழுக்கமாகவும் கட்டுப்பாடாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதில் சுவாமிகள் அக்கறையுடையவராக இருந்தார். வெற்றிலைப் போடுவது, பொடி போடுவது, பீடி, சிகரெட் முதலிய லாகிரிப் பொருட்களை உபயோகிப்பது இவையெல்லாம் சுவாமிகளுக்குப் பிடிக்காது” என்று கூறும் சண்முகம் இவற்றைப் பயன்படுத்தும் நடிகர்களுக்கு பயங்கரமான அடி விழும் என்பதையும் நினைவு கூறுகிறார் (Avvai Shanmugam, 1972). பிற்பட்ட காலத்தில் அறிவியல் வளர்ச்சி, திரைப்படம், சின்னத்திரையின் வருகை நாடகக்கலையில் சரிவை ஏற்படுத்தியது. நாடகக் கலைஞர்களின் வறுமை அவர்களை ஒழுக்கமற்ற வாழ்விற்கு விரட்டியடித்தது. இன்றும் திரைத்துறை மற்றும் சின்னத்திரை கலைஞர்கள் தங்களின் சக நடிகர்களின் மீதும் இயக்குனர்களின் மீதும் பாலியல் புகார் தந்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

நல்ல கருத்துக்களை, ஒழுக்கத்தை, விழிப்புணர்வை எடுத்துரைக்கின்ற நாடகத் துறையின் நடிகர்கள் வாழ்வு சீரற்று இருக்குமானால் சமுதாயத்தில் எங்ஙனம் மாற்றம் நிகழும்?. ‘கனியிருக்க காய் கவர்ந்தற்று’ என்ற வள்ளுவனின் வாக்கெல்லாம் இங்கு உதடுகளில் மட்டுமே. உள்ளமோ அலங்கோலங்களால் நிறைந்திருக்கின்றது. இத்தகைய நிலை மாற வேண்டும் என்பதே படைப்பாசிரியரின் நோக்கம்.

கலையுலக அவலம்

பல சவால்களை ஏற்று நாடகம் வழி தம் திறமையோடு சமுதாய விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்திய காலம் கடந்து போயிற்று. சபாக்கள் மூடப்பட்டன. கலைஞர்கள் பிழைப்பு தேடி பல இடங்களுக்கோ அல்லது பிற தொழிலுக்கோ செல்ல வேண்டிய நிலை. பட்டணம் சென்றால் கலைஞனின் வாழ்வே மாறிவிடுகிறது. இதனையே, “பட்டணத்திலே நாடகக்கலைஞன் என்பவன் தன்னை சுற்றி ஒரு வெளிச்சத்தை உருவாக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியானால் மட்டுமே அவன் வாழமுடியும். பட்டினத்தில் வாழ்வதற்கு மனிதன் போடுகிற அல்லது மனிதனைச் சுற்றிப் போடப்படுகிற வெளிச்சமே சில சமயங்களில் சூரியனின் வெளிச்சத்தை விடப் பெரிதாயிருக்க வேண்டிய அவசியம் இங்கு உண்டு” என்கிறார் படைப்பாளர் (Parthasarathy, 1999).

முத்துக்குமாரசாமிப் பாவலர் முத்துக்குமரன் ஆனார். நாடகக் கலையுலகத்துக்குத் தேவையான தகுதிகளாகப் படைப்பாளர் பின்வருபனவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். “முகஸ்துதி செய்ய பழகி இருக்க வேண்டும். அறிமுகக் கடிதம் அல்லது சிபாரிசுக் கடிதம் வேண்டும். கலையுலகுக்கு மிகுந்த தகுதியாகக் கருதப்பட்ட எந்த ஒரு கட்சியிலாவது உறுப்பினராகவோ, அநுதாபியாகவோ இருக்க வேண்டும்” இவை எதுவும் தலைமை கதாப்பாத்திரத்திர்கு இல்லை. இன்றியமையாத திறமைகளான நடிப்போ, முகபாவனையோ, தமிழ் உச்சரிப்போ எதுவும் தேவையில்லை என்ற அவல நிலையினையும் ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கிறார். “அவர்களில் பலர் தெளிவாக வசனங்களை உச்சரித்துப் பேசுவதற்கோ முகபாவங்களைக் காட்டியும், மாற்றியும் நடிப்பதற்கோ தகுதி அற்றவர்களாக இருந்தார்கள்” (Parthasarathy, 1999).

நடிப்பு என்ற கலையை வளர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் நடிகர் எவரும் நடிக்க வருவதில்லை. வேலை அல்லது தொழில் என்ற ரீதியில் தன் வறுமையை நீக்குவதற்கான ஒரு வழிமுறை என்றே எண்ணி வருகின்றனர். இதனை, “கலைன்னு நெனைச்சுத் தேடி வர்ரவங்களை விடபிழைப்புன்னு நெனைச்சுத் தேடி வர்ரவங்க தான் அதிகமா இருக்காங்க” என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது (Parthasarathy, 1999).

மதுரைக்கும் சென்னைக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை நினைத்துப் பார்க்கும் முத்துக்குமரன் “பாய்ஸ் கம்பெனியில் கூட வயிற்றுக்கு வறுமை உண்டு. ஆனால் கலை வறுமையையோ தொழில் சூன்யங்களையோ அந்தக் காலத்தில் பார்க்க முடியாது” என்று கூறுவதிலிருந்து அக்கால நாடகக்கலையின் சிறப்பினை ஆசிரியர் வாசகர்களுக்கு நினைவு படுத்துகிறார் (Parthasarathy, 1999).

நாடகக் கலை, திறமையை முன்னிறுத்தாமல் பெண்களை முன்னிறுத்தி நடத்தப்படுவதாகப் படைப்பாசிரியர் சுட்டுகிறார். “இந்த காலத்திலே ஆம்பிள்ளைங்க மட்டும் போனா எந்த ரசிகன் மதிக்கத்

தயாராயிருக்கான். உங்க குழுவிலே நடிகைகள் யாருமே வரலியான்னு கேட்கிறாங்க" என்கிறார் (Parthasarathy, 1999).

கலையில் வியாபாரமே முக்கியப்படுத்தப்படுகிறது என்பதாக படைப்பாசிரியர் வருந்துகிறார். "கலையினோட எல்லாப் பிரிவிலேயும் இன்னிக்கு வியாபாரம் கலந்துரிச்சி கலைஞர்கள் பணத்தைத் தேடி இன்று அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்" (Parthasarathy, 1999).

நடிகர்களின் அவலம்

நாடகக்கலையின் நிலை தடுமாறும் போது நடிகர்களின் நிலை இன்னும் பரிதாபமாகவே இருக்கிறது. கலையிலும் கலையைப் பற்றிய எதிர்கால நோக்கத்திலும் பக்குவமடையாத, அதன் வளர்ச்சியில் அக்கறையற்ற நடிகர்களைத்தான் இப்புதினம் காட்டுகிறது.

நடிகர்களின் மனோபாவத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், "திரைப்படத் துறையில் பிரபலமாக இருக்கிற ஏதாவதொரு நடிகனின் குரல், பேசும் முறை, முகபாவம் அத்தனையையும் இமிடேட் செய்வதே தொழில் இலட்சியமாகவும், திறமையாகவும் அவர்களால் கருதப்பட்டது" என்கிறார் (Parthasarathy, 1999). உபநடிகனின் நிலையோ தன் பாத்திரத்தோடு ஒன்றி நடிப்பதில் இல்லை. 'ஒவ்வொரு உபநடிகனுக்கும் ஒரு நிமிஷம் மேடையில் தோன்றினாலும், தான் தோன்றுகிற ஒரு நிமிஷத்தில் கதாநாயகனைவிட அதிக முக்கியத்துவத்தோடு தோன்றிப் பேசி அட்டகாசம் செய்துவிட்டுப் போய்விட வேண்டுமென்ற ஆசை' என்று நடிகனின் மனநிலை குறித்து பேசிய ஆசிரியர் நடிகனைத் தூண்டுவது எது என்று ஆராய்கிறார் (Parthasarathy, 1999). 'ஏதாவதொரு முன்னணி நடிகனுடைய பணமும், புகழும், கார்களும், பங்களாக்களுமே முன்னணிக்கு வராத ஏழை உபநடிகனின் கனவில் இருந்து கொண்டு தூண்டினவே தவிர, உழைப்பின் முனைப்போ, திறனை அடையவேண்டும் என்ற ஆர்வமோ தூண்டவில்லை' என்று கருதுவதோடு இப்படிப்பட்ட தூண்டுதல் கலைத்துறைக்குப் பெருங்கெடுதல் என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறார் (Parthasarathy, 1999).

இன்றைக்கு கலைகள் கலைகளுக்காகவே வாழ்வதில்லை. அரசியல்வாதிகளைத் திருப்திப்படுத்தவும் பெயர் பெருமைக்காகவும் நடத்தப்படுகிறது. இத்துறையில் கலைக்கான ஆத்தும வேதனை இல்லை என்ற வருத்தத்தை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிரார். "இன்னிக்கு எந்தக் கலையும் அந்தக் கலைக்காகவே இருக்கிறதாகவே தெரியலை. மந்திரி தலைமை வகிக்கிறதுக்காகவும் பேப்பரிலே நியூஸ் வர்றதுக்காகவும் தான் எல்லாமே இருக்கிறதாகத் தோணுது" (Parthasarathy, 1999). "கலையில் எந்தத் துறையிலும் குறைவான ஆத்மவேதனையும் அதிகமான ஆசையும் உடையவர்களே நிறைந்து தென்படுவதைச் சென்னையில் கண்டான் அவன்" (Parthasarathy, 1999).

நாடகத் துறையில் பெண்

பெண்களே நாட்டின் கண்கள் என்று ஒருபுறம் கூறினாலும் சமுதாயத்தில் பெண்கள் போகப் பொருளாகவே மதிக்கப்படுகிறார்கள். இன்றைய காலக்கட்டத்தில் சமுதாயத்தில் நிகழும் பெண்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள், பாலியல் வன்கொடுமைகள், கொலைகள் எல்லாமே இதனை மெய்ப்படுத்துகின்றன. அதுவும் நாடகத் துறை என்றாலே இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று ஆண் நடிகர்களின் ஆசைக்கு இணங்க வைப்பதும் மற்றவர்களைத் திருப்திப்படுத்த நடிகைகளை அனுப்புவதும் கண்கூடான காட்சிகள். இதனை ஆசிரியர் தம் படைப்பிலும் காட்டுகிறார். மாதவி அப்துல்லாவை திருப்திப்படுத்த கோபால் அனுப்புவதும் ரசிகர்களைத் திருப்திப்படுத்த மாதவியை முன்னிறுத்துவதும், மாதவியை அடைய கோபால் முயற்சிப்பதுமான செய்திகள் கதை முழுவதிலும் பரவிக்கிடக்கின்றன. இக்கதையின் முடிவிலே "இராவணன்கள் இருக்கிறவரை அவள் (பெண்) சமூகத்தின் புழுதி படிந்த வீதிகளில் துணையின்றித் தனியாக நடக்கவே முடியாதோ என்னவோ" என்று முத்தாய்ப்பு வைக்கின்றார் (Parthasarathy, 1999).

படைப்பாளரும் நாடகக் கலையும்

சமுதாய வீதி என்ற புதினத்தின் ஆசிரியரான நா. பார்த்தசாரதி நாடகக் கலையின் வளர்ச்சிக்கு கலைஞனின் ஆத்ம ஈடுபாடும் திறமையை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் கட்டாயம் தேவை என்கிறார். “சலிப்பற்ற முயற்சியே சாதனையின் திறவுகோல். நல்லதை நாடி, நன்றாய் முயன்று அதைச் சாதித்துக் காட்டுவதில் ஒருவனின் பெருமை அடங்கியுள்ளது. அந்தப் பெருமையால் மனிதன் சிறப்புருவம் பெற்று விளங்குகிறான். அதுவே அவனுடைய ஆளுமையாகக் கருதப்படுகிறது.” இந்த ஆளுமையே நாடக வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதது என்பதை முத்துக்குமரன் வாயிலாக ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கிறார் (Perumal, 1988). வெளிநாடுகளில் தங்கள் நாடகத்தை நடத்தி நடிப்புத் திறமைக்காகவே புகழ் ஈட்டுகிறது கோபாலின் குழு.

முடிவுரை

நசிந்துபோன நாடகத் துறையினை மீட்டுருவாக்க வேண்டும் என்ற தம் விழைவை முன் வைத்து ஆசிரியர் இப்புதினத்தை எழுதியுள்ளார். இதற்கான வழிமுறைகளையும் நம்பிக்கையையும் புதினம் முழுவதும் இழையோடச் செய்திருக்கிறார். நாடகத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக திரைத்துறையின் வரவை ஆசிரியர் சுட்டுகிறார். திரைத்துறையினர் நாடகக்குழுக்களை உருவாக்குவதும் வருமான வரியிலிருந்து தப்புவதற்கான வழியே தவிர அக்கறையினால் அன்று என்பதையும் எடுத்துரைக்கத் தவறவில்லை ஆசிரியர். நாடகத்துறையில் பெண்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும் இப்புதினம் ஆழமாக வலியுறுத்துகின்றது.

References

Avvai Shanmugam, T. K., (1972) Enathu Naadaga Vaazhlkai, Vaanathi Pathippagam, Chennai, India.

Parthasarathy, N., (1999) Samuthaya Veethi, Tamil Puthakalayam, Chennai, India.

Perumal, A. N., (1988) Pammal Sambandha Mudaliar, Sakithya Academy, New Delhi, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License